

Het Amulet

*Van de Wizard
of Future*

- Hoofdstuk 1 -

De duistere avond

Het was al laat in Blackvalley. De lantaarns waren al uren aan en de maan droeg zijn steentje bij om de straten te verlichten. Het was erg koud deze nacht. Hier en daar viel een druppel regen. De wind waaide erg hard en suisde langs de daken. De dakpannen klapperde en hoorde je de bomen ruisen in de wind. De meeste mensen lagen al op bed, maar er was één meisje die nog wakker was. Haar naam was Alice. Het was een mooie jonge vrouw met bruin kort haar. Ze werkte in het plaatselijke kindertehuis. Waar ze heel haar leven voor gaf. Ze lag na te denken over de gebeurtenissen van de afgelopen week. Er waren weer nare dingen gebeurd in het kindertehuis. Een van de kinderen was met adoptieouders meegegaan, maar het scheen niet zo goed te gaan. Ze zat er erg mee in der maag. Alice hield veel van alle kinderen in het tehuis. Ze beschouwde ze als die van haar zelf. Daarom was het elke keer weer zwaar als er een kind werd geadopteerd. Regelmatig gebeurde het dat een adoptiegezin problemen kreeg met een van de geadopteerde kinderen. Alice had hier elke keer weer veel moeite mee en zocht dan altijd naar de juiste oplossing, die er helaas ook niet altijd was. Zo kwamen er regelmatig kinderen terug waardoor ze ook steeds koppiger werden. De kinderen voelde zich dan achtergesteld, omdat de adoptieouders het niet meer zagen zitten.

Hierdoor was het een zware baan voor Alice om haar gevoelens ingetogen te houden. Alice probeerde haar gedachten te onderdrukken en in slaap te vallen. Elke keer als ze haar ogen sloot en bijna de rust had om te slapen schrok ze weer wakker van de wind. De dakpannen op haar woning klapperde mee met elke windvlaag. Het zou wel eens een onrustige nacht worden, dacht ze. Plots hoorde ze iets op dak dat niet op de wind leek. Het klonk ook heel anders als het rammelen van de dakpannen. Aarzelend liep ze voorzichtig naar het raam en keek naar buiten. Het was erg donker. De regendruppels op de ruit zorgde voor een slecht zicht. Ineens zag ze wat bewegen. "Wat was dat nou" er zat iemand op het dak. Ze keek nog eens goed. Ja, daar zat iemand. Alice deed zacht het raam open. Deze klemde iets dus moest ze er een duw tegen aan geven. Met dat het raam open schoot keek ze snel naar buiten om te kijken wie het was. De persoon op dak keek om en sprong gelijk van het dak af. Alice stond verbaasd te kijken met het raam op een kier. Je springt toch niet zomaar van het dak. Ze trok het raam dicht en deed snel een ochtendjas aan. Gauw rende ze naar beneden. In haar gedachten speelde nare gedachten. Misschien lag deze persoon wel op straat. Wat moest ze dan doen? Ze opende de voordeur en rende naar buiten, maar toen ze buiten kwam was er niemand. Ze keek nog eens goed rond. Nergens was iets te zien op straat. Het was donker dus kon ze het niet goed zien. De regen die als maar harder viel maakte daardoor het zicht slechter. Waar ze ook keek er lag niemand op de grond.

Er liep niemand in de straat. Maar hoe kon dat nou. Ze begon bijna te twijfelen aan wat ze had gezien. Ze was wel erg moe, maar dit had ze toch niet verbeeld.

Twijfelend liep ze terug naar binnen. Haar ochtendjas was in dat even al drijfnat geregend. Door de harde wind was het erg koud.

Net toen ze de voordeur dicht wilde doen hoorde ze vanuit de verte een schrapend geluid gevolgd door een knal. Een geluid wat ze nog nooit eerder had gehoord. Ze keek gelijk in de richting van het geluid. Een lichtflits tekende achter in de straat het uitzicht. Ze had het idee of er iets was neergestort. In haar natte ochtendjas rende ze snel die kant op. Van de kou en de wind had ze geen last meer, haar nieuwsgierigheid, maar ook de angst van wat daar was gebeurd was genoeg om snel te gaan kijken. Toen ze dichterbij kwam zag ze ineens wat door de lucht zweven, maar het ging te snel om het te kunnen volgen. In eerste instantie dacht ze aan een wat grotere roofvogel die wel meer 's nachts richting het dorp kwamen. Maar toch lettende op de snelheid en het formaat kon dit geen vogel zijn. Met dat ze verder rende kwam ze er achter dat wat er door de lucht vloog bij haar in de buurt bleef. Alice had het idee dat ze erdoor achtervolgd werd. Ze stopte om te kijken wat het was maar ze kon het echt niet zien of volgen. Het was te donker en het regende te hard. Met dat ze even stil stond en naar boven stond te kijken verdween het. Alsof ze het weer verbeeld had. Snel rende ze verder naar de plaats waar ze de lichtflits had gezien. Met dat ze dichterbij kwam waren de straatlantaarns kapot gegaan. Het was duidelijk te zien dat de lampen gebarsten waren.

Onder de straatlantaarns lag het glas op de grond van de afdekkappen. Verder was er niets te zien. Die lichtflits moest toch ergens vandaan komen, maar niets, er was helemaal niets te vinden. Ze liep iets verder en tuurde door de straat. Het was net of hier iets was neer gestort was, maar er was niets te zien. Alleen de lantaarns die kapot waren. Ze liep nog iets verder om te kijken of er nog iets was te vinden wat er mee te maken zou moeten hebben. Daar, daar in de verte. Ze keek nog eens goed. Ja, in de verte verscheen er een persoon van achter uit een zijsteeg. Ze keek nog eens goed. Veegde de regen van haar gezicht af en tuurde richting die zijsteeg. Ja, daar stond echt een man. Alice liep naar de man toe. "Meneer," riep ze "Meneer". De man zag Alice op hem af komen. "Ga weg," riep hij. Hij draaide meteen om en rende de steeg in. Alice stopte even. Ze vond het allemaal een beetje eng worden. Ineens in een fractie van een seconde hoorde ze een zovend geluid. Ze viel op de grond voordat ze doorhad wat er gebeurde. Er was iets langs haar heen geschoten. Door de snelheid en de aanraking van wat langs haar schoot viel ze op de grond. In een poging probeerde ze nog te kijken wat het was. Ze zag nog net een donkere gedaante de steeg in schieten. Volgens mij was dat dezelfde persoon die ook bij haar op dak zat. Het was wel duidelijk dat het niet om haar ging maar om die man die de steeg in rende. Toen ze opkeek zag ze twee gedaantes pijlsnel de steeg uit schieten. Ze kon niet zien wie het waren. Het ging zo snel. Binnen een seconde waren de twee verdwenen. Toen ze op wilde staan zag ze een grote flits gevolgd door een knal.

Twee van de brandweermannen liepen naar Alice toe en vroegen wat er gebeurd was. Alice haalde haar schouders op en vertelde wat dat ze had gezien, en wat er nu echt gebeurd was. Met grote twijfel in haar stem was ze niet echt geloofwaardig. De brandweermannen zeiden tegen Alice dat ze maar snel naar huis moest gaan. Alice knikte en ging snel weer richting haar huis. Toen ze terugliep hoorde ze vanuit de steeg een ritselend geluid komen. Ze stopte en luisterde nog eens goed. Ja, vanuit de steeg ritselde er iets. Eigenlijk wilde ze door lopen naar huis, want ze dacht aan de man die de steeg in renden. Angst bevatte haar wil. Moest ze gaan kijken. Ze aarzelde, maar haar nieuwsgierigheid trok haar toch richting de steeg. Voorzichtig stap voor stap liep ze de steeg in die dieper en donkerder werd. Elke stap verder naar het ritselde geluid maakte haar banger. Haar ogen moesten steeds meer inspelen op de duisternis. Steeds donkerder werd het in de steeg. Vanaf de straat hoorde ze wel het geluid van de brandweerauto en de mensen op straat. Door dat ze zo geconcentreerd was beseftte ze dat niet. Ze had alleen gedachten voor het geluid dat ze om de paar seconden hoorden terug komen vanuit de steeg. Met dat ze verder liep hoorde ze het geluid nu veel beter. Ze was dichtbij gekomen. Bijna, bijna hoorde ze aan het geluid dat ze er was. Het einde van de steeg was gekomen. Ze probeerde te zien wat er allemaal in de steeg lag, Maar het was erg donker. Ze zag een paar oude kratten en een paar vuilnisbakken. Ze bleef even zo stil mogelijk staan en luisterde nog eens goed. En ja, daar was het geluid weer. Aan de linker kant.

Ze schrok er zo hard van dat ze terug op de grond zakte met haar handen over haar hoofd heen. Het leek wel een donderknal met tegelijkertijd een bliksemflits. Toen ze op keek zag ze dat er even verderop een paar achtertuinen in de brand stonden. Bij welke huizen de brand was wist ze niet. Doordat alle lampen kapot waren was het vuur van verre goed te zien. Snel stond Alice op en rende er naar toe. Het enige wat ze zag was dat er wat bomen en struiken in de brand stonden. Het rare was dat een deel van de schutting van een van de achtertuinen compleet was verwoest. Van de schutting was alleen nog maar splinterhout over. Dit was niet verbrand maar compleet verwoest. Alice dacht na hoe dit gebeuren kon, maar ze kon er geen antwoord op krijgen. Wat of wie kon er nu een schutting versplinteren, en tegelijkertijd een aantal struiken in de brand zetten. En dat terwijl het zo regende. In de tussentijd waren er hier en daar in de woningen al lichten aan gegaan. Mensen keken verschrikt door het raam om te kijken wat er gebeurt was. Alice hoorde de brandweer al snel aankomen. Ze deed een aantal stappen terug en keek van afstand toe. De mannen van de brandweer bluste de struiken en bekeken de schade. Met gefronste gezichten bekeken ze de situatie. Duidelijk was te zien dat ze hierbij geen oorzaak konden vinden. In eerste instantie zou “brand stichten” de oorzaak kunnen zijn van het struikgewas. Alice zag hoe de brandweermannen de stukken hout van de schutting op raapten. Twijfel was af te lezen van hun gezichten in het felle licht van de brandweerwagens.

Het geluid werd gevolgd door een bons vanachter die vuilnisbakken. Ze schrok er even van, maar kwam snel tot rust en stapte naar de vuilnisbakken toe. Ze dacht even na wat het zou kunnen zijn. Misschien een kat of een hond, dacht ze. Snel zette ze haar gedachten aan de kant. Ze trok voorzichtig de eerste prullenbak open. Er kwam een verschrikkelijke stank omhoog. Wat in deze vuilnisbak lag kon duidelijk dit geluid niet meer maken. Het stonk zo verschrikkelijk naar rottend fruit. Dit moest er al weken liggen. Snel deed ze het deksel er weer op. Toen ze de tweede vuilnisbak open wilde doen hoorde ze weer dat geluid. Het kwam helemaal niet uit de vuilnisbakken, maar er tussen vandaan. Ze schoof een van de vuilnisbakken opzij. De vuilnisbakken waren zo zwaar dat ze al haar krachten moest gebruiken. Van achter de andere vuilnisbak hoorde ze het geluid weer. Ze probeerde te zien wat het was. Het was moeilijk te zien, maar het leek alsof het een wit deken was en dat het een beetje opgerold was. Ze boog nog wat voorover om het wat beter te kunnen zien. Ineens bewoog er iets tussen het deken. Ze schrok er even van en deinsde terug. Door haar schrik reactie gaf ze een kleine gil. Hierdoor nam het geluid een ander wending. Ze hoorde uit het witte deken een baby geluidje komen. Toen begreep Alice direct wat er in het deken lag. Dit was ten slotte haar dagelijkse werk. Snel ging ze weer dichterbij en pakte het hoopje op. Zonder verder te kijken liep ze snel de steeg uit en vouwde het deken wat open. Inderdaad wat ze dacht, er lag een kleine baby tussen het laken.

Toen de baby de kou voelde van de buitenlucht en de regen op zijn gezichtje begon het meteen te huilen. Alice vouwde het deken weer voorzichtig over de baby heen en wilde snel verder lopen naar huis. De angst was even verdwenen en ze dacht enkel aan het kleine baby'tje. Ze keek nog even om naar de straat achter haar. Er waren veel mensen op straat te zien. Er waren meerdere politiewagens in de straat aangekomen. Veel agenten liepen te schrijven. Waarschijnlijk waren ze bewijzen aan het verzamelen. De meeste brandweer lieden waren de spullen al weer aan het opruimen. Alice wilde snel doorlopen naar huis, maar toen werd ze op der rug getikt. "Ho eens, jongedame," hoorde ze een nare zware stem achter haar zeggen. Alleen de stem gaf al een rilling door haar lichaam. De angst sloeg haar weer op de hals. Toen ze zich aarzelend omdraaide zag ze een lange man in een zwarte lange jas staan. Alice schrok van de man, maar de man vroeg gelijk aan Alice waarom ze met haar baby op straat liep. Alice antwoordde en zei dat ze wou weten wat er aan de hand was in de straat. De man glimlachte op een grimmige manier en vouwde zonder te vragen het dekentje open. Gelijk begon de baby te huilen. Alice werd boos en vroeg of de man haar met rust wilde laten. De man leek duidelijk niet onder de indruk van haar reactie en keek ze wantrouwend aan. Hij vroeg aan Alice of dat wel haar kind was. Alice aarzelde met antwoorden. Ze had het vermoeden dat deze man de veroorzaker was van alle gebeurtenissen van deze avond. Er zijn weinig mannen in zwarte kleding die je zomaar aanspreken. Ze zei tegen de man dat het inderdaad haar eigen kind was.

“Ik kan hem toch niet alleen thuis laten,” zei ze. De man glimlachte. Dat maakte ze alleen maar angstiger. De man bood zijn excuses aan en draaide zich om. Maar toen hij omdraaide zag Alice dat zijn linker oor er bijna helemaal af was. Het bloed zat overal in de man zijn nek. Alice schrok ervan en maakte een angstig geluid. Ze schrok van haar eigen reactie. De man draaide om en keek haar diep aan. Alice keek weg van angst. In haar ooghoeken zag ze nog net dat de man zijn capuchon op deed en richting de plaats van de brand liep. Alice draaide ook snel om en liep naar huis. Toen ze een paar seconden later nog even achterom keek was er niemand meer te bekennen. De man was gewoon verdwenen. Ze schudde eens met haar hoofd en keek nog eens, maar nee er was niemand meer te zien. Ze hoorde wel een raar geluid achter zich wat steeds zachter klonk alsof het met hoge snelheid verdween. Denkend aan deze avond met de kleine baby in haar handen liep ze snel door naar huis. Thuis gekomen legde ze de kleine baby op bed. Ze vermoede dat de gebeurtenissen van net te maken hadden met deze kleine baby. Ze vouwde het deken open en bekeek de baby. Het was een klein jongetje. Ze merkte gelijk op dat het een knap ventje was. Wat ze erg vreemd vond is dat de kleine al spierwitte lange haren had. Dat was erg raar, want ze dacht dat hij maar net vier maanden oud kon zijn. Ze keek of er misschien iets in het dekentje zat waardoor ze kon weten wie dit jongetje was. Maar er was verder niets wat duidelijkheid kon geven. Ze haalde hem snel uit het natte dekentje en vouwde hem in een grote schoon droge handdoek.

De kleine was erg snel vertrokken en sliep al snel als een roos. Ze dekte het ventje weer toe en merkte toen pas op dat ze zelf ook drijfnat was. Ze droogde zich af en trok schone kleren aan. Uit ervaring wist Alice dat de kleine nog flesvoeding nodig had en nog geen normaal eten kon krijgen. Ze had thuis geen spullen liggen om het ventje te verzorgen dus wist ze dat ze snel naar het kindertehuis moest gaan. Ze pakte hem voorzichtig op en ging richting het kindertehuis. Ze pakte ditmaal een paraplu zodat ze beiden niet weer drijfnat zouden worden. Het kindertehuis was niet ver gelukkig was het maar drie minuten lopen. Toen ze richting het tehuis liep bleef ze maar denken wat er allemaal gebeurd is vannacht. Ze kon het geen plaats geven. Hoe kon nou ooit iets of iemand zo snel door de lucht vliegen. Ze had wel een vermoeden dat die man die haar aansprak degene was die door de lucht vloog en waarschijnlijk ook bij haar op het dak zat. Maar hoe? En heel die schutting was in splinters en de struiken stonden in de brand. En dan deze baby. Het was ze allemaal teveel. Ze zette het maar even van zich af en liep snel door naar het tehuis. Gelukkig was het lekker warm binnen in het tehuis. Alice legde het jongetje op de tafel en gaf het hem een schone luier en schone kleertjes. Toen ze het jongetje een nieuwe luier gaf kwam ze een raar sieraad tegen. Het zat verstopt tussen zijn luier. Het was rond en van goud gemaakt met een rode glazen bal in het midden. Het leek op een soort robijn. Verbaasd was Alice dat dit in zijn luier zat. Nadat ze hem een fles had gegeven stopte ze de kleine in een bedje en gelukkig sliep hij lekker verder. Alice bekeek het sieraad nog eens.

Het leek een soort gouden Amulet erg oud om te zien. Er stonden allemaal tekens op, maar wat deze tekens betekenden wist ze niet. De robijn glom prachtig. Als je de robijn in het licht hield dan was het net of het licht gaf. Ze wist niet wat ze met het Amulet moest. Alice borg het Amulet veilig op, want ze wist dat er een tijd zou komen dat ze het aan hem moest laten zien. Alice had tijdens het verschonen ook gezien dat het jongetje een klein armbandje om had. Op het armbandje stond de naam "Cedric Future". Ze vond het maar een rare naam. Zeker die achternaam "Future" zoiets had ze nog nooit gehoord. Ze wist in ieder geval hoe het jongetje heette. Daar was ze al heel erg blij mee. Een collega van Alice, die moest werken die avond vond het erg raar dat Alice zo midden in de nacht met een baby aan kwam zetten. Haar collega wilde graag weten waar Alice de baby had gevonden en wat er gebeurd was, maar Alice wilde er niet over praten. Ze vertelde dat ze Cedric gewoon op straat gevonden had. Ze besloot om deze avond maar in het tehuis te blijven. Ze was bang dat er misschien nog iemand achter Cedric aan zou komen. Misschien wel die nare man in die zwarte jas. Ze pakte een lekkere stoel en zette die bij het wiegje van Cedric. Ze keek nog eens in de wieg. Het was echt een mooi jongetje. Zeker met die witte haren. Hoewel dat wel een beetje onwerkelijk was. Gelukkig lag hij nu lekker te slapen. Rustig schoof ze onderuit in de stoel en probeerde ook maar een beetje te slapen, maar ze moest heel de tijd aan de gebeurtenissen denken. De man die weg rende de steeg in. Die heeft Cedric misschien wel achter gelaten. Hij zou de vader kunnen zijn van Cedric.

Misschien was deze man wel de veroorzaker van die knal en die brand. Ze wist het niet. De man die haar toen aantikte. Die had duidelijk gevochten en hij was misschien wel uit op Cedric. En zou die man dan ook bij haar op dak hebben gezeten. Heeft die man haar ook omver gestoten. En hoe kon hij zo snel gaan. Vloog deze man echt door de lucht. Het was allemaal te onwerkelijk en zeker niet te begrijpen. Terwijl ze diep nadacht viel ze toch in slaap, maar lekker sliep ze niet. Ze droomde keer op keer dezelfde droom. Over alle gebeurtenissen die er die nacht gebeurt waren. Gelukkig sliep de kleine Cedric wel rustig door.

- Hoofdstuk 2 -

Uitleg van het verleden

De jaren gingen voorbij en Cedric werd steeds groter en ouder. Het was maandag ochtend toen Cedric wakker werd van het geroep van Alice. "Cedric kom je uit bed." Cedric werd langzaam wakker en probeerde uit bed te stappen. Zijn ogen schoten bijna weer dicht. Dat was wel zwaar hoor, zo vroeg uit je bed komen. Vanaf het moment dat Cedric door Alice was gevonden heeft hij bij haar gewoond. Alice had Cedric al die jaren opgevoed, en nu was hij twaalf jaar en ging hij naar de hogere school. Cedric had de laatste jaren goed laten zien hoe slim hij was, en kon daarom met goede cijfers de hogere school gaan doen. De afgelopen twaalf jaar waren er geen rare gebeurtenissen meer voorgekomen. Dat was een grote opluchting voor Alice, want ze was erg bang dat er nog dingen zouden gebeuren waardoor er misschien wel iets met Cedric zou gebeuren. Wat er die bewuste avond was gebeurd, dacht ze niet meer aan. Ze had het achter zich gelaten en zag Cedric nu als haar eigen zoon. Toch had ze vaak de angst dat alles misschien een keer zou terug komen. Bij hevige regen en wind moest ze altijd weer terug denken. Regelmatig lag Alice dan wakker en ging ze meerdere malen bij Cedric kijken of hij er nog was. Meestal lag Cedric dan gewoon te slapen. De angst heeft nooit haar leven beheerst, maar was wel duidelijk in haar gedachten aanwezig.

Ze is altijd blijven hopen dat het nooit uit zal komen waar Cedric vandaan komt.

Cedric strompelde de trap af, en ging aan tafel zitten. Het was duidelijk te zien dat hij er slaperig en vermoeid uitzag. Alice had zijn brood al klaar gemaakt. Ook had ze een boterham voor hem gesmeerd, en deze op tafel klaar gezet. Cedric zag dat zijn boterham al klaar lag op zijn bord. Met veel pijn en moeite at hij hem op. "Heb je er een beetje zin in," vroeg Alice.

"Nou, niet echt. Allemaal nieuwe leraren en leerlingen dat vind ik nooit zo leuk. Wie weet vinden ze me allemaal niet leuk." "Ach, het komt vast wel goed," zei Alice en ze stopte zijn spullen in zijn rugtas. "Schiet je op anders kom je te laat." Het was bijna acht uur dus stapte hij snel op de fiets en ging richting zijn nieuwe school het Sintvalley College. De school was al tientallen jaren gevestigd in Blackvalley en stond bekend als een goede en rustige school.

Op de school aangekomen zette hij zijn fiets in het fietsenrek en ging langzaam naar binnen. Op het bord stond aangegeven, dat alle nieuwe leerlingen moesten wachten in de kantine. Hier zouden ze hun klaslokaal en lesrooster te horen krijgen. Cedric keek rond in de kantine en zocht een rustig plekje uit waar niemand zat. Er waren wel een paar oud klasgenoten van de lagere school die ook naar het Sintvalley college kwamen, maar hij kon niet zo goed met hun opschieten. Daarom zocht hij een plekje alleen in de hoek, en zocht niet verder naar bekende. Terwijl Cedric zat te wachten merkte hij op dat hij raar werd aangekeken door een groepje jongeren in de andere hoek van de kantine. Hij merkte dat ze naar hem zaten te wijzen en over hem praatte. Gelijk voelde hij zich zenuwachtig worden, en wilde liever weer vertrekken, Toch beseftte hij ook wel dat dat altijd zo gaat op een nieuwe school. Hij besteedde er maar niet teveel aandacht aan en keek verder rond.

Hij zag twee meisjes binnen komen. Ze liepen zijn richting op. Ze keken Cedric aan en vroegen of ze bij hem mochten komen zitten, waar hij geen bezwaar tegen had. De meisjes stelde zich voor. De ene heette Cindy Lupert en het andere meisje heette Donna Gerbel. Het waren twee leuk uitziende meisjes met allebei bruin lang haar. Cedric vertelde zijn naam. De meisjes keken een beetje vreemd op. "Wat is dat voor een rare naam," vroeg Donna. "Ik weet het ook niet," zei Cedric. Hij had gelijk weer zo'n beknopt gevoel dat andere hem raar vinden. Cedric wist zelf ook niet waarom zijn achternaam Future was. Hij probeerde er maar overheen te praten voordat de meisjes meer wilde weten. "Waar komen jullie vandaan," Vroeg Cedric. De meisjes vertelde Cedric dat ze van buiten het dorp komen, en dus wel meer dan een half uur op de fiets hadden gezeten om op school te komen. "Dat is wel een lange tijd, " zei Cedric. "En dat moeten jullie natuurlijk elke dag". "Dat Klopt," zei Cindy. "Maar als het erg slecht weer is kunnen we altijd nog met de bus". Cedric knikte, "Dat scheelt inderdaad wel". Nadat ze een tijdje met elkaar gepraat hadden merkte Cedric dat de meiden erg aardig waren en hij voelde zich al snel op zijn gemak. Dat gebeurde niet zo veel, want hij voelde vaak een soort afkeer van mensen. Waarom weet hij niet. Misschien lag het wel aan hem zelf. Daarom was dit een fijn en geruststellend begin van het nieuwe schooljaar. Ze besloten om deze schooltijd met elkaar op te trekken. Zo had Cedric een paar vriendinnen, en hoefde hij verder niet alleen te zijn op school. Ineens ging de kantine deur open en kwam er een klein mannetje binnen met grijs haar.

Hij was al een beetje kaal op zijn hoofd. Hij was netjes gekleed in een pak met een stropdas. Deze man vroeg om stilte, en hij stelde zichzelf voor. “Mijn naam is Meneer Bleesley en ik ben de directeur van het Sintvalley College”. Hij vertelde dat hij dit jaar de mentor van klas 1A zou zijn. Een andere mevrouw die er ook bij was komen staan was de lerares Nederlands genaamd Mevrouw Frozend. Het was een grote vrouw met een lange zwarte rok aan. Ze had blond haar een beetje gekruld. Ondanks dat ze zo groot was zag ze er wel aardig uit. Mevrouw Frozend was mentor over klas 1b. Meneer Bleesley legde ons de huisregels uit en las de namen voor die in klas 1a en in klas 1b zouden komen. Cedric zat gelukkig samen met Cindy en Donna in klas 1a. Maar hij merkte op dat ook dat rare groepje in de hoek in klas 1a zat. Hij voelde zich er niet prettig bij, maar zette het maar even van zich af. Hij kende ze nog niet dus wie weet viel het wel mee. Meneer Bleesley leek een aardige man. Cedric merkte wel op dat toen Meneer Bleesley zijn naam opnoemde hij door de zaal keek. Alsof Meneer Bleesley hem zocht. Tussen al de kinderen kon hij vast niet weten wie ik ben. Waarom Meneer Bleesley door de zaal keek, en zoals Cedric dacht dat hij hem zocht wist hij niet. Na de grondige uitleg kreeg iedereen te horen naar welke klas hij moest, en begon de schooldag zoals gepland. Zo volgde Cedric deze dag al de lessen die op het lesprogramma stonden en leerde veel nieuwe leraren kennen. Van Nederlands van Mevrouw Frozend tot Engels, scheikunde en natuurkunde.